

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37. 576/2014/3. szám

A Kúria a Dr. Hunya Jozefa ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. ... jogtanácsos által képviselt Országos Rendőrfőkapitány (1139 Budapest, Teve utca 4-6.) alperes ellen panaszügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 16. napján kelt 15.K.30.263/2013/12. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15.K.30.263/2013/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felperessel szemben 2010. szeptember 11. napján a Budapest, **V.** utca - **T.** utca kereszteződésében rendőri intézkedést kezdeményeztek. Ennek során megállapítást nyert, hogy a felperes a ... forgalmi rendszámú gépjárművel szabálytalanul - a „Balra kanyarodni tilos” jelzőtáblát figyelmen kívül hagyva - vett részt a forgalomban. A felperessel szemben szabálysértési feljelentést tettek.

A felperes az intézkedés ellen panaszt nyújtott be arra hivatkozva, hogy az utasa miatt, más gépjárműveket követve kanyarodott szabálytalanul. A felperes kifogásolta, hogy az intézkedő rendőrök „lesben álltak”, az intézkedés közben indokolatlanul várakoztatták, vele szemben fenyegetően léptek fel. Az eredetileg kitöltött és az általa megjegyzéssel ellátott nyomtatványt (a továbbiakban: RK lap) összetépték és újat töltöttek ki, amelyre már nem írhatott megjegyzést. A felperes sérelmezte, hogy a rendőrök a helyszíni bírság lehetőségéről nem tájékoztatták, arról csak akkor értesült, amikor annak alkalmazását elvetve a feljelentésre tértek át. Megjegyezte, hogy maguk a rendőrök is szabálytalanul parkoltak, az általa megvalósított szabálysértést pedig más autósok is elkövették, de azokkal szemben a rendőrök nem intézkedtek.

A panaszt Budapest Rendőrfőkapitánya 2011. június 17. napján kelt, 01000-105-1/39/2011.P. számú határozatával - hivatkozva a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 93/B.§ (1) és (3) bekezdéseire, 13.§ (1) bekezdésére, 44.§ (1) bekezdés b) pontjára, 29.§ (1), (3) és (8) bekezdéseire, 92.§ (1) bekezdésére, valamint a Rendőrségi Szolgálati Szabályzatról szóló 30/2011.(IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 3.§ (1) bekezdésére és 5.§ (1) bekezdésére, 38.§ (1) és (2) bekezdéseire, 21.§ (1) bekezdésére, 37.§ (1) bekezdés c) pontjára, valamint a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 71.§ (1) bekezdésére, 98.§ (1) bekezdésére és 99.§ (1) bekezdésére - elutasította. A felperes fellebbezése nyomán eljáró Országos Rendőrfőkapitány (a továbbiakban: alperes) 2011. augusztus 5. napján kelt, 105/222/3/2011.P. számú határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta.

A felperes keresetének a Fővárosi Törvényszék, mint elsőfokú bíróság helyt adott, az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte.

A megismételt eljárásban az alperes 2012. október 31. napján kelt, 29000/105/1092/2/2012. számú határozatával az elsőfokú döntést helybenhagyta.

Határozatának indokolása szerint a felperes panaszának azon részei, melyek személyében nem érintik, az ügy elbírálása szempontjából irrelevánsak. Így a rendőrautó parkolásának szabályossága, a tiltó tábla elhelyezkedése, a felperes utasának igazoltatása, és a más elkövetőkkel szemben esetlegesen elmaradt rendőri intézkedés nem lehet a panasz kivizsgálásának tárgya. A rendőrök „lesben állása” és „fenyegető fellépése” pedig objektíve szempontok szerint nem vizsgálható, a felperes szubjektív értékelését fejezi ki. Ezekre nézve is a felperesnek kellett volna bizonyítékot szolgáltatnia, ami nem történt meg.

Az alperes az intézkedés időtartamára tett panasz kapcsán kifejtette, hogy a felperes adatait a SIS rendszerben ellenőrizni kellett (BMr. 38.§ (1) bekezdése). A korábban kitöltött, a felperes megjegyzésével ellátott és azt követően megsemmisített RK lappal kapcsolatban az alperes rögzítette, hogy annak a szabálysértési eljárásra tekintettel egyértelműnek kell lennie. A felperes által ráírt megjegyzés folytán a dokumentum már nem volt alkalmas eredeti céljára, ezért került sor a megsemmisítésre és új RK lap kitöltésére.

Összességében az elsőfokú hatóság a tényállást tisztázta, az intézkedő rendőröket meghallgatta, a felperes ezekre észrevételt tehetett, az iratokat megismerhette. Tekintettel az ellentmondó nyilatkozatokra is, nem volt megállapítható, hogy a rendőrök a felperessel szemben alkalmazott intézkedése jogszerűtlen vagy szakszerűtlen lett volna.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint a felperes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164.§ (1) bekezdése folytán rá háruló bizonyítási teher ellenére nem támasztotta alá, hogy az alperesi határozat az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő lenne. A felperes által a fellebbezésben megjelölt 13 tárgykörből az alperes határozata 12-t érint, azokra nézve döntését indokolja. Az alperes helyenként sommás indokolása azért nem kifogásolható, mert a fellebbezett elsőfokú határozat alapos, a releváns körülményekre részletesen kitérő tényállást rögzít. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az egyetlen hiányzó kérdés, melyben a felperes kifogásolja, hogy a helyszíni bírság kiszabásának lehetőségéről nem tájékoztatták, nem az ügy érdemére kiható eljárási jogsértés, a felperessel szemben helyszíni bírság kiszabására nem került sor, az RK lap stornózásának tényét pedig az alperesi határozat megemlíti.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes határozata minden, a Rtv. 92.§ hatálya alá tartozó, a felperes jogát, jogos érdekét érintő kérdésben megfelelő indokolást tartalmaz, határozata jogszerű. Az elsőfokú bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy minden olyan kérdésben, amely csak a panaszos állampolgári felháborodását, nem tetszését tükrözi, nem teremti meg a közvetlen érintettséget, nem lehet a panasz kivizsgálásának tárgya.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, keresetének helytadó döntés meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértve a Pp. 213.§ (1) bekezdését, 206.§ (1) bekezdését, 221.§ (1) bekezdését, 2.§ (1) bekezdését, továbbá az Alaptörvény 28. cikkét hozott döntést.

A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság - megsértve a Pp. 213.§ (1) bekezdését - nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy már a panaszában is és a keresetlevelében is kifogásolta, hogy a szabálysértési feljelentés valótlan állításokat tartalmaz, továbbá, hogy a rendőr megtorlásként a helyszíni bírságról áttért a feljelentésre. Az elsőfokú bíróságnak a helyszíni bírság mellőzésével kapcsolatos álláspontja azon a téves jogértelmezésen alapul, hogy e tény nem az ügy érdemére kiható jogsértés.

A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte, mi az, ami a Rtv. 92.§ hatálya alá tartozik. E körben hangsúlyozta, hogy idetartozik a rendőri feladatkör kapcsán minden, az emberi méltóság sérelmével járó magatartás, így a pl. fenyegető fellépés is.

A felperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság iratellenes megállapításokat tett az intézkedés alatti várakoztatással és az új RK lap kitöltésével kapcsolatban is (Pp. 206.§ (1) bekezdése).

A felperes sérelmezte, hogy a bíróság nem vizsgálta, milyen jogszabályi alapon került megsemmisítésre az eredeti RK lap, így nem is jelölhette meg ezen intézkedés jogszabályi alapját annak ellenére, hogy a felperes részéről ezek is sérelmezett események voltak (Pp. 221.§ (1) bekezdése).

A felperes a Pp. 2.§ (1) bekezdésének megsértésével kapcsolatosan kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság egyfelől hónapokig nem küldte meg az alperesnek az új eljárás lefolytatásához szükséges iratokat, másfelől elfogadta az alperesnek a felperesi szubjektív értékítéletre vonatkozó alaptalan fejtegetését.

Az Alaptörvény 28. cikke kapcsán előadta, hogy az elsőfokú bíróság a fenti jogi előírást azzal sértette meg, hogy nem tájékoztatta a felperest, az állítólagos szubjektív panaszát közérdekű bejelentésként kell kivizsgáltatni.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen megállapított tényállásból helytálló következtetésre jutott az alperesi határozat jogszerűségével kapcsolatban, döntésével a felülvizsgálati bíróság egyetért.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel a következőkre mutat rá.

A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a jelen per tárgya a felperes panaszja tárgyában született közigazgatási határozat jogszerűsége. Az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a panaszban felhozott valamennyi sérelem kivizsgálása és az azzal kapcsolatos döntés a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt-e. A Kúria egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes panaszja teljes körűen kivizsgálásra került, az alperesi határozat megválaszolta azt, a felvetett „sérelmeket” megfelelően osztályozta és értékelte. A felperes panaszja vitathatatlanul tartalmazott a rendőri intézkedés kapcsán észlelt, de azzal, illetőleg a saját személyével közvetlen összefüggésbe nem hozható körülményeket is. Ezek azonban nem személyében érintették, így nem tekinthetők a panasz tárgyának a Rtv. 92.§-a értelmében. A felperes által elkövetett és a rendőri intézkedést kiváltó szabályszegéstől független - a felperes közvetlen érintettségén, érdekeltségén kívül eső - a többi autós magatartása, a rendőrautó parkolása, a rendőrök más személyekkel való kommunikációja. A felperes által felvetett más ún. sérelmek, mint a „lesben állás”, értelmezhetetlen felvetés, és felperes

szabályszegését nem érintő körülmény. A közúti ellenőrzés, mint egyfajta hatósági ellenőrzés sajátossága, hogy azt nem minden esetben hozzák előre az érintettek tudomására.

A felperest ténylegesen érintő intézkedési mozzanatok közül a várakoztatásra, a rendőrök létszámára, az utas igazoltatására vonatkozóan az alperes megejtette a kivizsgálást, és megállapításait megfelelően indokolta. A felperes ezzel szemben kifogásait - miként ezt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította - a Pp. 164.§ (1) bekezdése folytán rá háruló bizonyítási teher ellenére nem támasztotta alá.

Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 213.§ (1) bekezdését akkor, amikor vizsgálta és nem az ügy érdemére kiható jogsértésként értékelte azt, hogy a határozat részletesen nem foglalkozik azzal, hogy az intézkedő rendőr a helyszíni bírságról áttért a feljelentésre. Megjegyzi a Kúria, hogy e tény azért sem tekinthető rendőri „megtorlásnak”, mivel a helyszíni bírság kiszabásához képest a szabálysértési feljelentés jóval szélesebb jogorvoslati lehetőséget biztosít az érintett számára. E mellett a felperesi magatartás, az RK lapra tett megjegyzés tükrében értékelhető volt úgy, hogy vitatta a szabálysértés elkövetését. A RK lap ismételt kitöltése sem tekinthető a szabálysértési feljelentés meghamisításának. A RK lap tartalma alapján egyértelmű, hogy azt az eljáró, intézkedő rendőr tölti ki, annak csak egyetlen rovata - a szabálysértés elismerésére vonatkozó része - az, amely a felperes nyilatkozatát igényli. Az „egyéb megjegyzés” rovat a rendőr és nem a felperes által kitöltendő. Ez okból az oda történő beírás folytán a RK lap megsemmisítése indokolt volt. Nem megalapozott, hogy a panasz e vonatkozásban nem került kellő értékelésre, egyfelől azért nem, mert az új RK lap kitöltésének az alperes kellő indokát adta, melyet a felperes nem cáfol, másfelől a felperes „megjegyzéseit” a szabálysértési eljárásban előadhatta. A felperes felülvizsgálati kérelmében lényegében a keresetében foglaltakat ismételte meg, amelyre az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása kellően alapos választ adott. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, az intézkedés mely mozzanatai tartoznak a Rtv. 92.§-ának hatálya alá, az ítélet nem sértette meg a Pp. 206.§ (1) bekezdését.

A Kúria hangsúlyozza, hogy az a körülmény, hogy a panasz kivizsgálása során a hatóság a felperesétől eltérően értékelte a történeteket, nem teszi az alperesi döntést, ennek folytán az elsőfokú ítéletet jogsértővé, figyelemmel arra, hogy az alperes a tényállást feltárta, határozatát kellő alapossággal megindokolta, miként ezt a jogerős ítélet is helytállóan megállapította.

A Pp. 2.§ (1) bekezdése körében hivatkozott magatartás nem a felülvizsgált eljárás része, az az ügy érdemi elbírálására egyébként sem volt kihatással, így a jogerős ítélet törvényességét sem érintené. A bíróság a felperest kellő, az ügy tárgyához kapcsolódó tájékoztatással ellátta, ezért alaptalan az Alaptörvény 28. cikkére történő hivatkozás.

Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban tárgyalás tartására nem került sor, az alperesnek egyéb felszámítható költsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának rendelkezni nem kellett (Pp. 78.§ (2) bekezdése).

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2014. október 8.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k. előadó bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró